

Танець злодіїв

КУПИТИ

Грізну родину розбійників, яка претендує на звання найстаршої серед народів, що пережили планетарну катастрофу, очікують важкі часи. Раптово помирає голова клану, і на зміну йому приходить його син Джейс, занадто молодий, щоб брати відповідальність за сім'ю та володіння. Однак він сповнений рішучості будь-що захистити свій народ. Та чи вдасться це йому? Адже він має постати перед судом за порушення угод. Так вирішили королівства. Три безстрашні воїтельки з гвардії королеви Венди вже їдуть, щоб заарештувати Джейса. До того ж у них є ще одне секретне завдання, здатне завдати відчутного удару Джейсовій родині. Місію очолює колишня легендарна злодійка Казі з Блискучої Мли. Вона зухвала, винахідлива й теж сповнена рішучості виконати свій обов'язок. І над усім цим нависла темна таємниця, що загрожує всьому континенту.

І ось одного дня лідер розбійників та колишня злодійка зустрічаються. Між ними починається боротьба, схожа на танець із вигадливими піруетами та хибними кроками. Танець, який зближує їх і водночас може коштувати їм життя — і серцець.

РОЗДІЛ I

Казиміра з Блискучої Мли

“Привиди досі тут”.

Слова зависли в повітрі, ніби мерехтливі духи, холодні застережливі шепоти, але я не злякалася.

Я вже знала.

Привиди ніколи не зникають. Вони несподівано кличуть тебе, хапають за руки й тягнуть на стежки, що нікуди не ведуть. Тобі туди. Я навчилася здебільшого не зважати на них.

Ми їхали через долину Вартових, а руїни Прадавніх нагорі проводжали нас поглядами. Мій кінь сторожко нашорошував вуха й глухо пирхав. Він також знав. Я погладила його по шиї, щоб заспокоїти. Від Великої битви минуло шість років, але шрами досі були помітні: порослі травою перекинуті вози; розкидані кістки, вириті з могил голодними звірами; витончені, вибілені ребра брезалотів — на них сиділи птахи, і тому ці ребра здавалися величезними, до неба, клітками.

Я відчувала, як привиди шугають навколо, спостережливі, допитливі. Один із них провів холодним пальцем по моїй щоці, а тоді притиснув пучку до губ, застерігаючи: «Тс-с-с, Казі, не кажи ні слова».

Натія безстрашно вела нас глибше в долину. Ми обмацували поглядами скелясті кручі й румовище війни, яке вже розкладалося, — земля, час і забуття поволі поглинали його, як терпляча змія незграбно ковтає товстого зайця. Невдовзі всі ці руїни опиняться в череві землі. Хто їх пам’ятатиме?

На півшляху, де долина вужчала, Натія зупинилась і, вислизнувши із сідла, витягнула з торби складену білу тканину.

Рен також спішилася — її тонкі ноги злетіли на землю нечутно, ніби пташки. Сінове завагалася, невпевнено дивлячись на мене. Вона була найсильнішою з нас, але її круті стегна не зрушили із сідла. Їй не подобалися розмови про привидів, навіть у яскравому сонячному світлі. Надто часто вони приходили до неї в сні. Я кивнула, щоб підбадьорити її, і ми обидві зіскочили з коней та підійшли до інших. Натія затрималася на

широкому зеленому горбку, ніби знала, щ лежить під плетеним покривалом трави. Механічно потерла тканину тонкими брунатними пальцями. Це тривало кілька секунд, проте здалося нам вічністю. Натії було дев'ятнадцять — лише на два роки більше, ніж нам, але раптом виникло враження, що вона значно старша. Злегка похитавши головою, дівчина підійшла до купи розкиданого каміння. Тоді заходилася підбирати камінці, що попадали, і складати їх до купи на скромному пам'ятнику.

— Хто це був? — запитала я.

Натія на мить міцно стиснула губи, а тоді мовила:

— Його звали Джеб. Тіло спалили на поховальному вогнищі, бо так роблять далбрекці, але тут я закопала трохи його речей.

«Бо так роблять кочівники», — подумала я, однак нічого не сказала. Натія мало розповідала про себе до того, як стала вендійкою та рагтанкою, але і я про своє колишнє життя не розводилася. Деякі речі ліпше залишити в минулому. Рен і Сінове ніяково переступали з ноги на ногу, витоптуючи чобітьми невеличкі кола на траві. Натія не любила виказувати почуттів, хай навіть і так спокійно, а особливо, якщо це вибивало її з ретельно розробленого графіка. Однак зараз вона навмисно барилася. Та й слова, які вона промовила, коли ми в'їздили в долину, не поспішали зникати. Привиди досі тут.

— Це був хтось особливий? — запитала я.

Натія кивнула.

— Вони всі були виняткові. Але Джеб багато чого навчив мене. Того, що допомогло мені вижити. — Вона обернулася, пильно дивлячись на нас. — Того, чого я навчила всіх вас.

Сподіваюся.

Її погляд пом'якшав, а на вилиці під темними очима впала тінь від густих чорних вій. Вона розглядала нас трьох, як бувалий генерал розглядає своїх різношерстих солдатів. Такими ми, мабуть, і були в певному сенсі. Ми були наймолодшими з рагтанів, але ми були рагтанами. Це щось та значило.

Ба більше, це багато значило. Ми були елітною гвардією королеви. Якщо ми дослужилися до таких висот, то це тому, що не були безмозкими

тютьками. Принаймні здебільшого. Ми були тренуваними й талановитими. На мені погляд Натії затримався найдовше. У цій місії я була проводиркою, відповідальною за не те що правильні, ідеальні рішення. Це означало, що треба було не лише досягти успіху, а й зберегти всім життя.

— Усе буде добре, — пообіцяла я.

— Добре, — підтвердила Рен, нетерпляче здувши темне кучеряве пасмо з чола. Вона хотіла рухатися далі. Очікування здавалося нам усім нескінченним.

Сінове схвилювано перебирала пальцями одну зі своїх довгих кісок.

— Дуже добре. Ми...

— Я знаю, — перервала її Натія, бо наче відчувала, що пояснення будуть довгими. — Добре. І пам'ятайте: спершу побудьте трохи в поселенні. Паша Пекла буде потім. Просто ставте запитання. Збирайте інформацію. Дістаньте все необхідне. Не висовуйтеся, аж поки все буде готово.

Рен пирхнула. Не висовуватися, безперечно, було однією з моїх фішок, але не цього разу. Для різноманіття я поставила собі за мету потрапити в халепу.

Напружену розмову перервав галоп.

— Натіє!

Ми повернулися в бік Ебена, чий кінь збивав копитами м'які жмутки трави. Очі Сінове засяяли, ніби на неї з-за хмарки визирнуло сонце. Ебен став кружляти довкола, не зводячи погляду з Натії.

— Гріз бурчить. Хоче їхати.

— Іду, — відказала Натія та струсила тканину, яку тримала в руках. То була сорочка. Дуже гарна сорочка. Дівчина притулила м'яку тканину до щок, а потім поклала на кам'яний пам'ятник.

— Круваський льон, Джебе, — прошепотіла вона. — Найтонший.

КУПИТИ